

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 kwietnia 1973 r.

w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych i dokumentów przewozu przy prywatnych podróżach za granicę.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sprzedaż krajowcom dewizowym, w celu wywieżenia lub przekazania za granicę, zagranicznych środków płatniczych na pokrycie kosztów prywatnego pobytu za granicą uzależnia się od uiszczenia opłaty w wysokości:

- 1) 15% równowartości zakupywanych zagranicznych środków płatniczych państw, z którymi Polska rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych,
- 2) 150% równowartości zakupywanych środków płatniczych państw, z którymi Polska nie rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych.

2. Opłatę pobiera Narodowy Bank Polski lub inna instytucja uprawniona do sprzedaży zagranicznych środków płatniczych.

3. Nie wykorzystane zagraniczne środki płatnicze mogą być odprzedane Narodowemu Bankowi Polskiemu lub innej instytucji uprawnionej do sprzedaży takich środków.

§ 2. 1. Sprzedaż przez przedsiębiorstwa przewozowe i biura obsługi podróżnych krajowcom dewizowym wyjeżdżającym prywatnie za granicę dokumentów przewozu osób i bagażu w komunikacji międzynarodowej za złote uzależnia się od uiszczenia opłaty w wysokości 66,67% równowartości ceny przewozu, jaka wynika z zastosowania taryf wyrażonych w walutach państw, z którymi Polska nie rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych.

2. Opłacie, o której mowa w ust. 1, nie podlega sprzedaż dokumentów przewozu za złote pochodzące z odprzedaży przez krajowców dewizowych odpowiedniej kwoty zagranicznych środków płatniczych po obowiązującym kursie specjalnym.

3. Opłatę pobiera przedsiębiorstwo przewozowe lub biuro obsługi podróżnych, uprawnione do sprzedaży dokumentów przewozu za złote nie pochodzące z wymiany zagranicznych środków płatniczych.

§ 3. Pobrane opłaty przekazuje się na Centralny Fundusz Turystyki i Wypoczynku po potrąceniu 2% równowartości sprzedanych zagranicznych środków płatniczych lub pobranej opłaty, o której mowa w § 2 ust. 1. Potrącone kwoty przeznacza się na pokrycie kosztów związanych z pobieraniem opłaty.

§ 4. 1. W razie odprzedania nie wykorzystanych zagranicznych środków płatniczych (§ 1 ust. 3) opłata podlega zwrotowi odpowiednio do wysokości odprzedanych środków, z wyjątkiem kwot potrąconych zgodnie z § 3.

2. W razie niewykorzystania dokumentów przewozu nabytych zgodnie z § 2 ust. 1 opłata podlega zwrotowi bez potrąceń, o których mowa w § 3.

§ 5. Państwami, z którymi Polska rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, są: Ludowa Republika Albanii, Ludowa Republika Bułgarii, Chińska Republika Ludowa, Czechosłowacka Republika Socjalistyczna, Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna, Mongolska Republika Ludowa, Niemiecka Republika Demokratyczna, Socjalistyczna Republika Rumunii, Węgierska Republika Ludowa, Demokratyczna Republika Wietnamu i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 1972 r. w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na cele prywatnego pobytu za granicą (Monitor Polski Nr 25, poz. 144).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 21 maja 1973 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski